

sledkem spousty sněhu jsou chodníky a jich okolí ohrožovány. Ustanovení § 1318 obč. zák. nelze na souzený případ použít, jak již správně odůvodnil odvolací soud. Jest to zvláštním ustanovením, týkajícím se jen ručení majitele bytu, z něhož věc vypadla nebo z něhož bylo něco vyhozeno nebo vylito, a to proto, že poškozenému by bylo obtížno zjišťovati vinníka, pročez ukládá náhradu škody majiteli bytu, jenž snadno může vinníka vyšetřiti a postižní právo na něm vykonati. Ale ani v tomto případě nejde o ručení za výsledek, nýbrž za zavinění třebaže třetí osoby, což patrně z toho, že vyhození nebo vylití něčeho z bytu bývá samo o sobě neopatrným jednáním a při vypadnutí věci spočívá neopatrnost v nebezpečném umístění věci. Správný jest i názor odvolacího soudu, že jest nepřipustnou novotou (§ 482 druhý odstavec c. ř. s.) tvrzení žalobce v odvolacím řízení, že se žalovaná strana měla dovésti pomoci policie, nebo magistrátu a žádati o uzavření ulice po dobu ohrožení, neboť jde o novou skutečnost — že se tak nestalo —, z níž se zavinění žalované strany odvozuje, nikoliv jen o právní výklad zákonem předepsané povinnosti a pile.

Čís. 12591.

Pensijní pojištění.

Podle zákona o pensijním pojištění ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. zák. na rok 1907 nepodléhali zaměstnanci státních podniků pensijnímu pojištění. Na tom nebylo nic změněno čís. nařízením ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák. Teprve novelou ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. byli vyňati zaměstnanci státních podniků z pojistné pensijní povinnosti jen, mají-li normální pensijní nároky, které jsou spojeny s místem jimi zastávaným nebo jsou jim zaručeny po uplynutí stanoveného zkušebního času nebo stanoveného prozatímního opatření.

Příspěvkovou dobu při zaměstnancích státního podniku jest počítati zpět od doby vstupu do zaměstnání podrobeného pojistné povinnosti bez ohledu na to, od kdy vyloučení zaměstnanců státních podniků z pensijního pojištění bylo zrušeno.

(Rozh. ze dne 6. května 1933, Rv I 346/32.)

Benedikt B. byl zaměstnán u správy státních dolů a hutí od 23. srpna 1905 až do své smrti dne 1. června 1926. Státní správa dolů a hutí přihlásila ho k pensijnímu pojištění teprve dne 29. června 1923. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se pozůstalí po Benediktu B-ovi na československém eráru, by byl žalovaný uznán povinným uvést žalobce do stavu, v němž by žalobci byli, kdyby žalovaný byl provedl přihlášku zesnulého k pensijnímu pojištění včas, t. j. nejdéle dne 17. února 1914. O b a n i ž š í s o u d y uznaly žalovaného povinným uvést žalobce do stavu, v němž by žalobci byli, kdyby byl žalovaný včas provedl přihlášku zemřelého Benedikta B-a k pensijnímu pojištění, t. j. nejdéle dne 17. února 1914, a přisoudily žalobcům plnění z toho vyplývající.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalovaného potud, že ho

uznal povinným uvést žalobce do stavu, v němž by byli, kdyby byla žalovaná strana provedla přihlášku zemřelého Benedikta B-a k pensijnímu pojištění včas, to jest nejdéle 16. července 1920.

D ů v o d y:

Dovolatelka vytýká, že nebyla povinna 28. října 1918, po případě 14 dnů po tom, co zvěděla, že zemřelý Benedikt B. není přihlášen, ho přihlásiti k pensijnímu pojištění, poněvadž prý ani za Rakouska nepodléhal Benedikt B. pensijnímu pojištění podle § 1 pensijního zákona ze 16. prosince 1906 čís. 1 ř. zák. z roku 1907, an byl zaměstnancem podniku státního. V tom má pravdu, poněvadž podle § 1 odstavce 1, poslední věty a odstavce 5, a § 91 zákona o pensijním pojištění ze dne 16. prosince 1906 čís. 1 ř. z. z roku 1907 nepodléhal Benedikt B. jako zaměstnanec státního podniku pensijnímu pojištění. Tento zákon byl změněn císařským nařízením ze dne 25. června 1914 č. 138 ř. zák. nabývším účinnosti podle čl. V. dnem 1. října 1914 potud, že pensijní pojištění nenastalo samo sebou, nýbrž teprve skutečnou přihláškou, což plyne z ustanovení § 73 odstavec (1) až (3), pro členy revírní bratrské pokladny zejména z § 91 ze slov »sind zu versichern«. Avšak ponechalo v § 2 čís. 5 v platnosti ustanovení o vynětí zaměstnanců státních podniků z pensijního pojištění. A toto císařské nařízení bylo změněno novelou ze dne 5. února 1920 čís. 89 sb. z. a n. jen potud, že v § 2 čís. 3 vyňalo z pojistné pensijní povinnosti zaměstnance státních podniků jen, mají-li normální pensijní nároky, které jsou spojeny s místem jimi zastávaným nebo jsou jim zaručeny po uplynutí stanoveného zkušebního času nebo stanoveného prozatímního postavení. Naproti tomu bylo ponecháno v platnosti ustanovení § 71 odstavec (1) až (3) a § 91 císařského nařízení, jimiž vznik pojištění jest vázán na přihlášku. A tento zákon nabyl účinnosti podle čl. VII. 1. července 1920. Jest zjištěno, že se zemřelý Benedikt B. stal provisorním důlním dozorcem 3. února 1914 a zůstal již nenapadeným názor nižších soudů, že toto služební zaměstnání jest takové, které podle § 1 odstavce 1 a odstavce 2 a) činilo Benedikta B-a povinným k pensijnímu pojištění. Z toho plyne, ano není dokázáno, že byl ve smyslu § 2 čís. 3 jinak pro případ invalidity zajištěn, že byla správa státního podniku povinna ho podle § 73 nejdéle ve 14 dnech po účinnosti tohoto zákona přihlásiti k pensijnímu pojištění a že tedy tato povinnost jí nastala nejpozději 15. července 1920, čímž by se podle § 73 odstavec 7 počítala příspěvková doba (§ 5) od měsíce, ve kterém pojištěnec vstoupil do zaměstnání podrobeného pojištění, nehledíc k tomu, byly-li příslušné příspěvky zaplacený čili nic, to jest od 3. února 1914, takže by měl Benedikt B. v době svého úmrtí 1. června 1926 dovršenu čekací dobu 120 příspěvkových měsíců a by by mu podle § 5 odstavce 1 příslušel v době jeho úmrtí nárok na plný invalidní důchod podle § 4 č. 1 a §§ 6 a 8 a následkem toho i pozůstalé vdově podle § 12 na polovici tohoto důchodu a pozůstalým dětem na částky v § 16 vytčené. § 73 čís. 7 ovšem neustanovuje výslovně, zda zpětné započtení příspěvkových měsíců od

vstoupení pojištěnce do zaměstnání podrobeného pensijnímu pojištění jest počítati zaměstnancům státního podniku i za dobu, kdy z pensijního pojištění byli jako takoví vyloučeni, či jen za dobu, od které bylo vyloučení to zrušeno. Avšak právě proto, že zákon tak nerozeznává, nelze ho jinak vyložit, než tak, že zpětná doba jest započitatelnou od doby vstupu do zaměstnání podrobeného pensijnímu pojištění bez ohledu k tomu, od kdy vyloučení zaměstnanců státních podniků z pensijního pojištění bylo zrušeno, a poněvadž by opačný výklad vedl k té nesrovnalosti, že by zaměstnanci státních podniků při nedostatku započitatelných příspěvkových měsíců počítaných teprve od doby zrušení výluky z pensijního pojištění, ztratili vůbec nárok na zaopatřovací požitky.

Čís. 12592.

Proti usnesení poručenského soudu, jímž byl zrušen pacht o nemovitostech poručencových, jest oprávněn k rekursu i pachtýř.

Jednání předcházející návrhu v nesporném řízení, nelze pokládati za výslech o návrhu, jenž dosud nebyl učiněn.

(Rozh. ze dne 11. května 1933, R I 380/33.)

Poručenský soud zrušil usnesením ze dne 13. října 1932 pacht poručencových nemovitostí. Rekursní soud k rekursu pachtýřů napadené usnesení zrušil. Důvody: Stěžovatelé vytýkají napadenému usnesení zmatečnost podle § 41 g) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n., kterou spatřují v tom, že nebyli jako účastníci před napadeným rozhodnutím vyslechnuti a jen k žádosti mateřské poručnice napadené rozhodnutí vydal na základě jednostranného šetření. Stěžovatelé vytýkají též usnesení tomu nezákonnost a nesprávné právní posouzení věci, že nebylo náležitě vyšetřeno, že bylo podle § 1118 obč. zák. možno pachtovní smlouvu předčasně zrušiti, když pachtýři užívají věci tak, že vzchází věci značná újma, což vše mělo se státi pořadem práva. Rekursnímu soudu nejdříve jest zkoumati, zda stěžovatele jest považovati za účastníky nesporného řízení a tím též oprávněné k rekursu čili nic a pak se zabývati rekurem ve věci samé. Podle § 6 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. jest účastníkem nesporného řízení, kdo může býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen, nebo kdo uplatňuje právní zájem, by soud učinil nějaké rozhodnutí. Jak rekursní soud má za osvědčeno z poručenských spisů prvního soudu, jsou stěžovatelé František a Žofie H-ovi podle pachtovní a nájemní smlouvy ze dne 29. října 1923 schválené soudem poručenským z téhož dne pachtýři a nájemci nemovitostí, chalupy č. p. 35 ve V. s příslušnými pozemky, které vlastnický náležejí nezletilému opatrovanci Janu P-ovi. Smlouva ta byla napadeným usnesením prvního soudu zrušena, takže stěžovatelé mají pachtované a najaté nemovitosti opět předati vlastníku, zastoupenému mateřskou poručnicí Filomenou B-ovou, ač podle smlouvy pacht a nájem končí teprve 1. listopadu 1935. Není pochyby, že za tohoto stavu